ఉద్యానంలో ఒకరాత్రి

బలివాడ కాంతారావు

తొలిసారి పగటిపూటంతా తిరిగినా ఉద్యానంలో ప్రత్యేకతేమీ కనిపించ లేదు. ఈ పచ్చని పమిటను భద్రంగా కప్పుకున్న పడుచును వెలుగులో చూసి మోహించలేక వెళిపోతానంటే నా మిత్రుడు ఆ రాత్రి ఆగి సరైన ఆతిధ్యం తీసుకుంటేగానీ వీల్లేదన్నాడు. ఆకాశం రాత్రిపూటే అందాలను విరజిమ్ము తుంది. అటివ అందం నిశిలో నైట్ క్వీన్‌లా వాసనలు విరజల్లుతుంది. ఏమో? చల్లబడ్డ గాలి ఆ పమిటను జారిస్తే...? ఏ సింగారంతో యే పడుచు ప్రత్యక్షమౌతుందోనన్న ఆశతోనే ఆ రాత్రి ఆగిపోయాను. ఈ యిసిక నేల మీద వద్ద యే పాదాలముద్రలు నా గుండెలో శాశ్వతముద్ర వేస్తాయోనన్న ఆతృతతో రాత్రి కోసం యెదురు చూసాను. ఆడవాళ్ళు ప్రసాదించే వలపు ల్లోనూ కోడిపెట్టలిచ్చే రుచుల్లోనూ తేడా లుంటాయేమో-కోడికూర కొత్తరుచులను అందివ్వటంతో తృప్తిగా తిన్నాను.

రాత్రి యెనిమిదైంది. వస్త్రాల నగలతో ఒళ్ళుకప్పుకున్న నల్లని నగ్న సుందరి వడిలో ఆమె ముఖంవేపు చూస్తూనే నిద్దరపోవడానికి నిశ్చయించాను. నా మిత్రుని యింటిప్రక్కనే తూరుపువేపు బయలులో నా మంచం వేసారు. నా చుట్టూ పైకెగసిన కొబ్బరి చెట్లు ప్రణయలేఖలు చదువుతున్నట్లు చప్పుడు చేస్తున్నాయి. భూదేవి భుజాన కెత్తుకున్న బిందెలాంటి పనసపండు వాసనే తేనెగా మారి వూరిస్తోంది.

వస్తారనుకున్న పాటకులు తొమ్మిది దాటినా రాలేదు. ఏ జీడితోటల్లో పనుల్లో నిమగ్నులయ్యారో? తియ్యని ప్రేమ గానం వినే అవకాశం కోల్పోయానని విచారిస్తుంటే ఒకాయన దిగబడ్డాడు. సన్నగా వున్నాడు. చుట్ట వెలిగించగానే పించాయి.

"బాబుకు దుప్పటిచ్చారా?" అని కేకవేసాడు. వేసవిలో దుప్పటెందు కన్నాను.

"వేకువఝామున చలేస్తాది బాబూ."

"ఫరవాలేదు. తర్వాత వేడిగాలి వీస్తుందిగా."

"ఇది ఈ స్థలమహత్యం. ఈయిసుకలో యేదో పెరిగిందంటే కాస్త అనుమానంతో సూడాలని తమకు తట్టలేదా?"

"ఆ రెండంతస్థులమేడ యీ యిసుక లోనించే లేచిందికదా..." అన్నాను, చుక్కల వెలుగులో దక్షిణవేపున్న మేడ నుద్దేశించి.

"వానరుడు మనిషికావటం ఆసుక్కలు సూసాయేమో? కానీ మనిషి వానరుడవటం యీ చుట్ట వెలుగులోనే సూసాను ఈ యిసుకకు మనిషికి బేదమేటి?"

తాత పిడికిడు యిసకతీసి యిలా అంటుంటే నేను సర్దుకుని మౌనంగా మంచంమీద కూర్చొనే అతనివేపు చూసాను.

"ఎలాగా మేడవూ సెత్తావు. మేడలో మనిషిగురించి అడిగావుకాదు."

ఇంతలో ఆ మేడమీద నల్లని కటకటాల మధ్య ఒక మెరుపు మెరిసింది. తాత చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"కడుపు మండుతున్న రాజ్యాన కూడుకు కక్కుర్తిపడనోడిని రాజును సేసినట్టు యీ వూరికి ఆపరాధీనంకాలేని పరంధామయ్యకి పెద్దరికం యిచ్చాం. కడుపు ఒక గంపని తెలుసు నాయనా. వంకాయలగంపకదా - ఇప్పుడు వంకాయలు కాయలేదు. ఫరవాలేదనుకుంటే అందులో ఆడు సోల్లు నింపుకున్నాడు. పెద్దరికంతాగానే యెదుటివాళ్లని మోసం చెయ్యడానికి వంద ఉపాయాలు పన్నాడు. నా కష్టాలునానుపడుతున్నాను కాబట్టి నా శరీరంకి రోగం లేదు.

భూమాత, పొద్దు, చందమామ ఆటి కష్టాలవి పడుతున్నాయి. అన్నాయానికీ అవి యెదిరించినట్టు యీడి అన్నాయానికి నేను యెదురు తిరిగినాను. మనిషికి పరిసరాలెప్పుడూ మంచే చేస్తాయిబాబూ. మనం సక్కగా నడిస్తేనా? పీలమనిషివి-నలుగురి బుర్రలుకొట్టి బొద్దుగా పెరిగి ఆ మేడ కట్టినావు. రబ్బరుగొట్టం పెట్టి వూరోల రొమ్ముల్లో పాలుపిండి నీ ఆస్థిని పెంచుతున్నావు. ఒక మనిషి పాపం తోవలో నడిచి పెద్దోడైతే పదిమంది అలాగే పెద్దయిపోదామని పోగవుతారురా! సంగం ఓరుస్తాదని దానికి పంగనామాలు పెట్టబోయావంటే గోతిలో పడ్తావు-వద్దురా అని మొరపెట్టుకున్నాను. ఆ యిచ్ఛాపురం రోడ్డునించి యీ పచ్చని తివాసీని సూసినట్లుంది. సూసినాడుగానీ దాని అడుగునున్న ముళ్ల కంపలు, యిసుకను దగ్గరుండే సూసినాడుకాదు. ఆడి మనసు తగ్గలేదు. ఆడు తగ్గలేదు. బుర్ర వక్రించింది. డబ్బు ధనం దుర్దాహం పుట్టిస్తుందికదా... ఏటీలేనోడిమాటలు యెర్రియేదాంతంగా తీసుకుని 'ఒరే తాతా...నివ్వు కలి పురుషుడవనుకుంటున్నావురా'అన్నాడు. అంటే నాయనా పరంధామయ్యా - అలనాడు రావణాసురు డెట్టిన బాధలకు భూదేవి భరించలేక యెల్లి యిష్ణువుతో మొరపెట్టే...మనుషులు వానరులవ్వాల-నేను మనిషై పుట్టాల... అందాక అన్నిబాధలూపడి అణిగివుండమన్నాడు దేముడు. దేనికైనా రోజు రావాలిరా అన్నాను. హిందువుడైనందుకు యిది నమ్మరా అన్నాను, ఆడు యిప్పుడు పెద్దోడైనాడుకదా యిన సట్లుసహించడు. గవర్నమెంటు యెవడు? ఎవడెవడు? అంతా యెలకతోక సందం. ఇంట్లో కూకొని డైరీలు రాసుకునోళ్ళిల్ని వలలో వేసుకున్నాడు. నాయం మండిపోతందే లాభంలేదని బేశీపెజల్ని ఒక సోట పోగుసేసినాను. ఉన్నమాటంటాను — యెదవల్లారా కోపగించుకోకండ్రా అన్నాను. మీనించే ఆడు పెద్దోడైనాడు. మనకి వూతనిస్తాడనుకుంటే ఆడు వూరి పరువంతా లాక్కొని, వూరోలందరినీ అంటే నిన్నూ నన్నూ అందరినీ పనికిమాలినోలని సేసేసినాడు. మనల్ని సలిసీమల్ని సేసి ఆడు తాను పామైపోనాడు. మనం పెట్టుకున్న పుట్టల్ని ఆడు యిరవు సేసుకున్నాడు. ఎన్నాళ్లిలాగ అణిగుంటామ్రా? మిలోమనుషులం అన్న గర్వం వుంటే తలెత్తండ్రా నాయాళ్లారా? బాబూ..,నా మాటలు నానోటనే వున్నాయి. నేను కత్తులు నూరుతున్నానని నన్ను జైల్లోతొయ్యించాడు. సాక్షం పలికినోల్ని కొనుక్కున్నాడు. నాయనా-ఒక దెబ్బతగిలితే ఏ నరమో తెగాలి. నాయం కత్తిలేని శిచ్చతో జైలుకెల్తై నానరంతెగిపోతాదా? పెజలకు పనికొచ్చింది. చెయ్యకుండా- నాలుగు మాటలాడి, నాలుగు జాగాలు తిరిగి పెద్దొలైనోలకు-ఆ ఆంబపైత్యాలు వికారించి ఆల్లనే పొట్టలోపెట్టుకుంటాయి.

తాత మాటలు కొద్దిగా విసుగుపుట్టిస్తున్నాయి. ఇంతలో మేడమీద చిన్న లైటు వెలిగింది. ఆ లేతవెలుగులో నేనెన్నడూ చూడని చక్కదనం ఒక్కసారి సాక్షాత్కరించింది. నా నిట్టూర్పులను పంచుకున్న తాత

"అదా?" అంటూ మరీ దగ్గరగా జరిగాడు. నేనుకూడా యేంచెప్తాడోనని దగ్గరగా జరిగాను.

"పరంధామయ్య నిజాన్ని అబద్ధంగా మార్చాడు. ఎక్కడలేని తాపత్రయంతో వున్న కోతిరూపాల్ని కొండముచ్చు రూపంగా మార్చుకున్నాడు. పెళ్ళం వుండాలన్న కోరిక కాస్త వయసు ముదిరాక వచ్చింది. అప్పుడు ఏం చేసాడో తెలుసా? మోసం...మోసం..." అంటూ నా చెవిదగ్గర జరిగిన విషయం చెప్పాడు. అది చెప్పాక మళ్లీ ఉత్కంఠంతో, "బాబూ...ఇక్కడ యిలాంటి ఘోరాలు జరుగుతున్నాయంటే యీ స్థలపురాణం కాసింత తెలియాలి."

మళ్ళీ ఆ అపరూప సుందరి ఆకారం కనిపిస్తుందేమోనని రెప్పలు వాల్చని కళ్ళతో అటే చూస్తుంటే తాత చెప్పుక పోతున్నాడు.

"దగాచేసిన యోధుల్ని ఓడ యెక్కించాడు రాజు — నడిసముద్రాన ముంచమని! ఓడ పెద్ద కనికరంతో వాళ్ళ కళింగపట్నం రేవులో దిగి యీ యిసుకను నందనవనం చేసారు. ఈ ఉద్యానవనం ఉద్ధానం అయ్యింది. అయితే ఆ యోధులు బుగ్గయినా వాళ్ల దగా బుగ్గికాలేదు బాబూ...తరతరాలకు చుట్టి వస్తోంది."

అంతగా ఆసక్తి పుట్టించిన తాత మాటలు నా కిప్పుడు విసుగుపుట్టిస్తున్నాయ్. ఒంటరిగా వుండాలనుకుంటున్నానని పోల్చుకున్నాడేమో తినొస్తానని పోయాడు. మంచంమీద చేరబడి అలా యెంతసేపో ఆ మేడవేపే చూస్తున్నాను. వెర్రివికారంలేని చల్లనిగాలి వీస్తోంది. మధురమైన సంగీతాన్ని అందిచ్చేరీడ్సులా కొబ్బరికమ్మలు కదలుతున్నాయి. చుక్కలు కదలుతున్నట్లు భ్రమపుట్టిస్తున్నయ్. నా ఆలోచనలు మెరుస్తున్న చుక్కలతోరణాలై కదలుతున్నాయ్.

రాత్రి ... పేరుకుంటున్న కారు చీకటి. ముంగురులను ముందుకుజార్చి, బరువైన వాలుకనులతో చూస్తున్న ముగ్ధలా వుంది ప్రకృతి. నా మనసు నిత్యక్రీడతో అమృతమైపోయింది. అలాంటప్పుడు నింగిలో తేలిపోతున్న చంద్రబింబంలా చిరునగవుతో ఆ మేడనించి ఆమె దిగివచ్చింది. వెన్నెలను మోసుకుని వచ్చి నా మంచందగ్గర చూపులనే తియ్యని కంఠంచేసి నిల్చుంది. ఆమెను

ముట్టుకోడానికి నాకు శక్తిలేదు. గజ్జల రవళులేమో అనుకుంటే - అంతదూరాన హోరుమనే బంగాళాఖాతపు ఆరాటం. చిత్రవిచిత్రభావాల బదులు నా గుండెను అఖాతంచేసిన ఆమె సౌందర్యం. అక్కడే చెట్టునున్న తేనెను కారుస్తున్న పనస పండునించి తొనలుతీసి నా నోటికి అందిచ్చింది. ఆమె రొమ్మున దాగిన రుచి కోసం తహతహలాడాను. ఇంకా కదలవా అన్నట్లు నాలుగడుగులు ముందుకువేసింది. వెంటపడ్డాను. ఎంత వడిగా నడుస్తున్నా ఆమెకూ నాకూ మధ్య దూరం తగ్గలేదు. రసాల మామిడి చెట్టెక్కి నాకంటికి కనబడలేదు.

ఒక తెల్లమబ్బు నలుపెక్కి గర్జించింది. కొమ్మనించి కోకిల అరుస్తోంది. చెట్టుక్రింద వేచివుంటే పండుతో ప్రక్కనే గెంతింది. తిను అన్నట్లు ఆ తియ్యని ఆరముగ్గిన పండును మీదవేసింది. ఒకసారి నోటిదగ్గర పెట్టాను. రుచిలేదన్నట్లు పారేసాను. ఊరకే చెలియించే లేడికళ్లు కావామెవి. ఆమె దరహాసం వెనుక గంభీరత గోచరించింది. నా అందంతో మైకంలో పడ్డ నివ్వు, నా విశాలమైన హృదయం యేంచూడగలవని-ఆమె కదలిక వదలిన గీంకారం సవాలుచేస్తోంది.

అపురూపమైన ఆడదాన్ని సంతృప్తి పరచగలిగానన్న గర్వం మగాడికి అపూర్వానుభూతిని కలుగజేస్తుంది. అలా అనుకోగానే నా కాళ్లు తేలిపోలేదు. నా హృదయస్పందన నిదానంగా పోతోంది. పైనించి కొబ్బరికాయలు దబదబ నా దగ్గరలో రాలాయి. చెట్టుదిగి ఒక కొబ్బరికాయ నాచేతికి అందిచ్చింది. నువ్వు తాగితేగాని నేను తాగనన్నాను. నా బలవంతం ఆమెకు నచ్చిందేమో తాగింది. నేనెంతో దగ్గరగా కదులుతున్నానిప్పుడు. ఇంతవరకు నన్ను ఒక దృష్టితో చూసి, యిప్పుడు యింకో దృష్టితో చూస్తోందనిపించింది. జీడి తోటల్లో ఉడతలు, జల్లులు యెదురౌతున్నాయ్. రాలిన ఆకులు, పళ్ళు. పిక్కలు మట్టుకుంటూ ఒక కొబ్బరి చెట్టుముందు ఆగింది. చెట్టు అడుగున తొండంలో తొర్రవుంది. కొమ్మలు సగం రాల్చినచెట్టు. ఆ తొర్రలో చెయ్యిపెట్టి తేనెపట్టు తీసింది. ఆతేనె చేతికి రాసుకుని తేనెటీగలు కరవకుండా చేసుకుంది. నోరు ఆవలించమని సైగచేసి నానోటిలో ఆ తేనెపట్టును పిండింది.

తేనెటీగలు నన్ను వెంటతరిమాయి. పరుగెత్తాను. టపటప శబ్దం. ఎక్కడా అదే శబ్దం. భూదేవి పొట్టపగిలి కర్ర పెండలం బయటపడ్తోంది. ఇసుక నేలంతా పచ్చని తివాసీని పరుచుకుంది. ఆ పచ్చదనంలో ఒకమూల అడవి పూవులా దాగుందేమోనని తోటతోటలూ, కామబాధను మూగబాధగా చేసుకుని గాలించాను.

దూరంనుంచి ప్రేమపిలుపు. దగ్గర నించి పకపక నగవు. ప్రక్కనించి గిలిగింతలు. మోహాన్ని చీరచెంగులా వదలివేసింది. పచ్చని శయ్యపై వజ్రాల్లా మెరిసేకళ్ళు, కళ్లాల్లా లాగుతుంటే అటు వెపే వెళ్లాను. మునగ చెట్టుక్రింద జామికాయ నములుతూ నిల్చుంది. నే నే నాడూ వూహించని అందం ఆమెది. ఏ ముఖంలో నేనెప్పుడూ తిలకించని అందం ఆమెది. ఏ చేయీ యింత తీయని తేనెను నా నోట పిండలేదు. దగ్గరగా జరిగాను. ఆమె కదలి వెన్నెలలో ప్రవేశించింది. ఒక్కసారి నేను కాంక్షించిన పనే చేసింది. పమిటచెంగు జార్చింది. అంతేకాదు. మరుక్షణంలో

దేదీవ్యమానంగా వెలిగిపోతూ నగ్నంగా నాయెదరగా నిల్చింది. ఆమె పెదాలు తేనె పనసతొనలు. తాటిముంజల్లాంటి కళ్లు ఆమెవి. జీడిపలుకుల్లాంటి పళ్ళవరస. అరముగ్గిన రసాల మామిడిపళ్ళలాంటి వక్షం. తొక్కతీసిన కర్రపెండలంలా నునుపైనకాళ్ళు చేతులు...ఓక్షణంనివ్వెర పోయినిల్చుండిపోయాను. ఈ పూలగుత్తి నాది. ఆవేశంతో అల్లకల్లోలమైపోయి రెప్పపాటులో, అందాన్నంతా విప్పారి నిల్చున్న ఆమెను గట్టిగా కౌగలించుకోబోయాను.

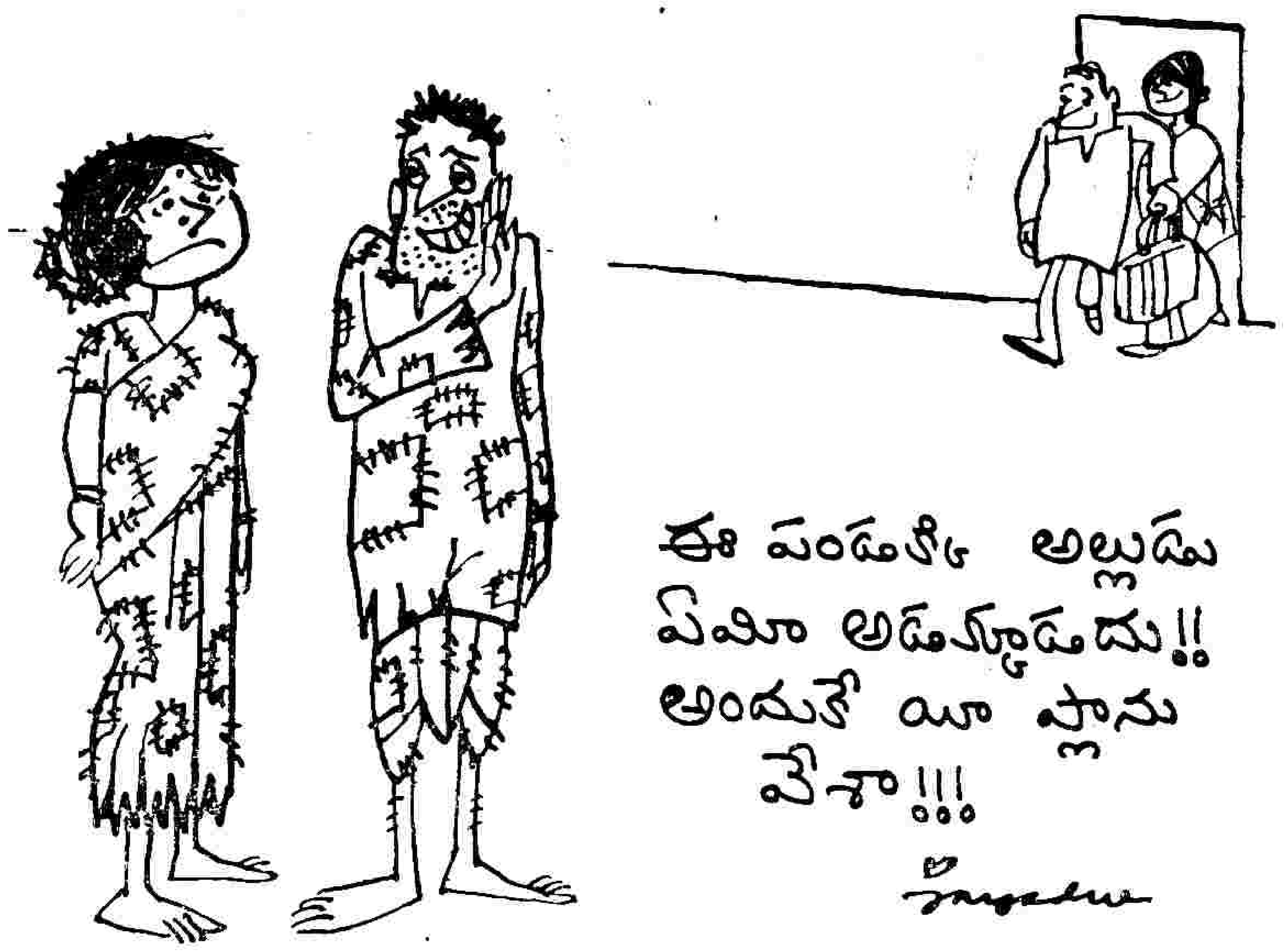

తొలిసారి ఆమె మాటాడింది.

"నన్ను ముట్టుకోకు" అంది నాలు దగులు వెనుకకు వేస్తూ. ఇంకా దగ్గరై మీద పడబోయాను.

"నేను నీ ఒక్కరి సొత్తునూ కాను."

"నివ్వు నాదానివే...నా సర్వస్వానివి" అంటూ ఆలాపనచేస్తూ మీదపడ్డాను. నా గుండెల్లో చప్పున ఒక బాకు గుచ్చుకుంది. రక్తం చివ్వున త్రుళ్ళింది.

గాబరాగా నిద్రనుండి లేచి కూర్చుండిపోయాను. నా ప్రక్కనే ఒకవేపు తాత పడుకున్నాడు. ఇంకో ప్రక్క నా మిత్రుడు పడుకున్నారు. తాత చెప్పినట్లే చలివేస్తోంది. ఆకాశంలో క్షీణచంద్రుడు ఆ మేడ యింటిమీద వెలుగుతున్నాడు. ఎదురుచుక్క వికసించిన పువ్వులా తూరుపున వెలుగుతోంది. చిన్న చిన్న మేఘాలు దక్షిణగాలితో కదలి చందమామను కప్పడానికి వస్తున్నాయి.

తాత లేచి చుట్టముట్టించాడు.

"లేచికూర్చున్నావు— కలగాని కన్నావా?'' అన్నాడు.

"అవును."

"ఆడదాని గుండెను అంకించుకోవటం అంత సులువా బాబూ...మోజుపడ్తున్నావుగానీ...ఆమేడలోని చుక్క నీకూ దక్కదు ... ఆ పరంధామయ్యకూ దక్కదు."

పెద్ద నిట్టూర్చి "ఇది అందరి లక్ష్మి. ఏ ఒక్కరికీ యెందుకు దక్కాలి?" అన్నా.
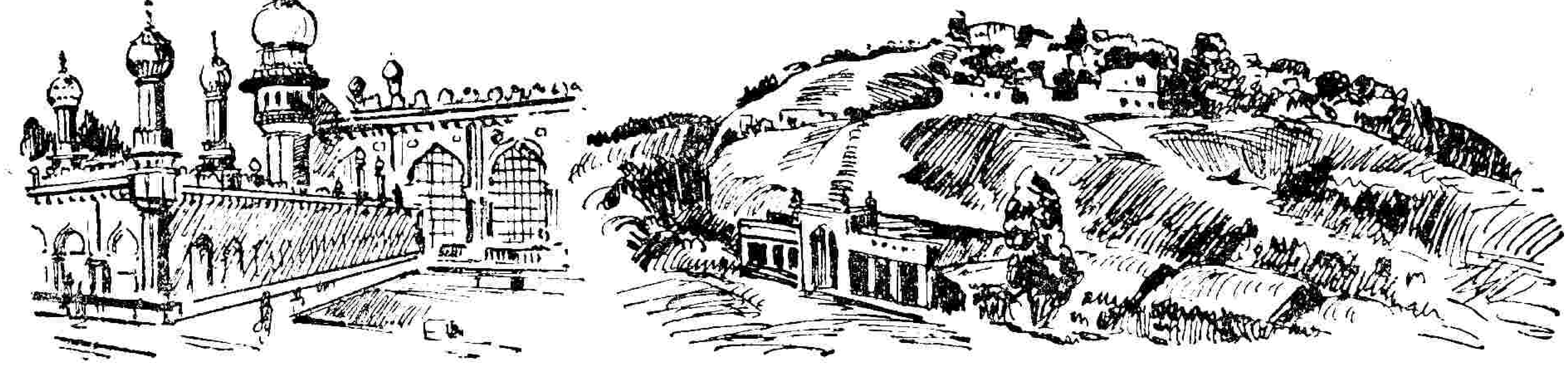
తూరుపు తెలతెలవారుతోంది. తాత లేచి ప్రక్కనున్న కత్తిదానెను తీసుకుని జీడితోటలవేపు వెళ్ళిపోయాడు.